

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 2C/37/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204332
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Srogončíková
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2020:5817204332.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo sudkyňou JUDr. Miriam Srogončíkovou v právnej veci žalobcu: G. S. K.H., J. XX.XX.XXXX, G. P. XX/XX, Y., zastúpený splnomocneným zástupcom: JUDr. Slavomír Bachynec, advokát so sídlom Podbiel 177, proti žalovanej: F. Y., J. XX.XX.XXXX, G. S. XXX/XX, Y., zastúpená splnomocneným zástupcom: JUDr. Peter Vevurka, advokát so sídlom Mieru 312/13, Námestovo, v konaní o určenie vlastníckeho práva alebo o zaplatenie 15 000 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I/ Súd konanie v časti o určenie, že rozostavaná stavba rodinného domu na pozemku C KN parcela č. XXX/X, ktorá je zapísaná na LV č. XXXX obec Y., k.ú. H. E., patrí v jednej polovici do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej zastavuje.

II/ Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 17600 EUR s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 768,15 EUR od 20. 12. 2015 do zaplatenia, zo sumy 3072,60 EUR od 20. 12. 2016 do zaplatenia , zo sumy 2 816,55 EUR od 20. 10. 2017 do zaplatenia a zo sumy 10 942,70 EUR od 21. 11. 2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III/ V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieťa.

IV/ Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou súdu 20. 9. 2017 žalobca žiadal, aby súd určil, že rozostavaná stavba rodinného domu na pozemku C KN parcela č. XXX/X, ktorá je zapísaná na LV č. XXXX obec Y., k.ú. H. E., patrí v jednej polovici do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej. Žalobu odôvodnil tým, že v minulosti so žalovanou žili v spoločnej domácnosti a rozhodli sa postaviť si spolu rodinný dom. Aj keď pozemok na stavbu mala v dlhodobom prenájme žalovaná a na ňu aj znelo stavebné povolenie, so žalovanou sa dohodli, že dom po kolaudácii bude ich spoločný. Stavbu od začiatku realizovali spoločne. Preto ani nikdy predtým nežiadal o zaplatenie splátok zo zmluvy o pôžičke, ale ani o vrátenie ďalších poskytnutých peňazí. Koncom leta 2017 zistil, že rozostavaná stavba rodinného domu už je zapísaná na LV č. XXXX k.ú. H. E., obec Y., na matku žalovanej Q. Y., nar. XX. XX. XXXX. V prospech otca žalovanej K. Y. je k tejto stavbe navyše zriadené vecné bremeno. Ku dňu podania žaloby bola stavba rodinného domu znova napísaná na žalovanú, avšak s ďalšou vyznačenou plombou.

2. Podaním zo dňa 18. 1. 2018 žalobca navrhol zmenu žaloby tak, aby súd buď určil, že rozostavaná stavba rodinného domu na pozemku C KN parcela č. XXX/X, ktorá je evidovaná na LV č. XXXX pre obec Y., k.ú. H. E. patrí v jednej polovici do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej, alebo aby žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi 15 000 EUR s úrokom z omeškania 4% ročne od 20. 1. 2015. Súd

uznesením č.k. 2C/37/2017-62 zo dňa 19. 2. 2018 pripustil zmenu žaloby tak, ako ju navrhol žalobca podaním zo dňa 18. 1. 2018.

3. Podaním zo dňa 15. 11. 2018 žalobca opäť podal návrh na zmenu žaloby a to tak, že žiadal, aby súd buď určil, že rozostavaná stavba rodinného domu na pozemku C KN parcela č. XXX/X, ktorá je evidovaná na LV č. XXXX pre obec Y., k.ú. H. E. patrí v jednej polovici do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej, alebo aby žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi 15 000 EUR s úrokom z omeškania 4% ročne od 20. 1. 2015 a žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi 9 473,83 EUR s úrokom z omeškania 10,9% ročne zo sumy 768,15 EUR od 16. 12. 2015 do zaplatenia, zo sumy 3072,60 EUR od 16. 12. 2016 do zaplatenia, zo sumy 3072,60 EUR od 16. 12. 2017 do zaplatenia a zo sumy 2560,50 EUR od 16. 10. 2018 do zaplatenia.

4. Podaním zo dňa 27. 5. 2019 žalobca zobral žalobu v časti o určenie, že rozostavaná stavba rodinného domu na pozemku C KN parcela č. XXX/X, ktorá je zapísaná na LV č. XXXX obec Y., k.ú. H. E., patrí v jednej polovici do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej späť a navrhol zmenu žaloby tak, že žalovaná je povinná zaplatiť mu 22 578 EUR s úrokom z omeškania 4% ročne od 20. 11. 2017 do zaplatenia a že žalovaná je povinná mu zaplatiť sumu 17 600 EUR s úrokom z omeškania 10,9% ročne zo sumy 768,15 EUR od 20. 12. 2015 do zaplatenia, zo sumy 3072,60 EUR od 20. 12. 2016 do zaplatenia, zo sumy 2 816,55 EUR od 20. 10. 2017 do zaplatenia a zo sumy 10 942,70 EUR od 21. 11. 2017 do zaplatenia. Uvedol, že zaplatenie uvedených súm žiada na základe toho, že žalovanej poskytol pôžičky na stavbu rodinného domu, a to dňa 7. 11. 2014 vo výške 2500 EUR (doklad z VÚB a.s.), dňa 19. 1. 2015 vo výške 15 000 EUR (platobný príkaz zo Slovenskej sporiteľne, a.s.), dňa 24. 6. 2015 v sume 5078,55 EUR (výpis z účtu VÚB a.s. 6/2015) a dňa 24. 9. 2015 v sume 17 600 EUR (Zmluva o pôžičke).

5. Súd v časti, v ktorej žalobca zobral žalobu späť, konanie zastavil, v zmysle ust. § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

6. Súd zamietol návrh žalobcu na zmenu žaloby zo dňa 27. 5. 2019 v časti o zaplatenie 22.578,-Eur s úrokom z omeškania 4% ročne od 20.11.2017 do zaplatenia a to titulom pôžičiek :
- zo dňa 7.11.2014 vo výške 2.500 Eur (doklad z VÚB , a.s.)
- zo dňa 19.1.2015 vo výške 15.000 Eur (platobný príkaz zo Slovenskej sporiteľne , a.s.)
- zo dňa 24.6.2015 vo výške 5.078,55 Eur (výpis z účtu VÚB, a.s. 6/15),
pretože by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. (§ 143 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

7. Dňa 29. 5. 2019 súd pripustil zmenu žaloby tak, že žalobca sa voči žalovanej domáha zaplatenia 17600 EUR s úrokom z omeškania 10,9% ročne zo sumy 768,15 EUR od 20. 12. 2015 do zaplatenia, zo sumy 3072,62 EUR od 20. 12. 2016 do zaplatenia, zo sumy 2816,55 EUR od 20. 10. 2017 do zaplatenia a zo sumy 10942,70 EUR od 20. 11. 2017 do zaplatenia, a to titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015, uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou. Po čiastočnom späťvzati žaloby a zamietnutí časti návrhu na zmenu žaloby zo dňa 27. 5. 2019 je teda predmetom konania žaloba o zaplatenie 17600 EUR s príslušenstvom, titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015, uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, založených v súdnom spise a dospel k záveru, že žaloba o zaplatenie 17600 EUR s príslušenstvom je (čiastočne) dôvodná.

9. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

10. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobca sa voči žalovanej domáha zaplatenia 17600 EUR s úrokom z omeškania 10,9% ročne zo sumy 768,15 EUR od 20. 12. 2015 do zaplatenia, zo sumy 3072,62 EUR od 20. 12. 2016 do zaplatenia, zo sumy 2816,55 EUR od 20. 10. 2017 do zaplatenia a zo sumy 10942,70 EUR od 20. 11. 2017 do zaplatenia, a to titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015, uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou. Žalovaná potvrdila, že

so žalobcom uzatvorila túto zmluvu o pôžičke, ale tvrdila, že žalobca jej v skutočnosti na základe tejto zmluvy o pôžičke poskytol len 11 000 EUR, nie až 17 600 EUR, ako je uvedené v zmluve a túto sumu mu vrátila tak, že mu dňa 25. 9. 2015 vyplatila 3330 EUR v hotovosti a zvyšok pôžičky bol vrátený formou prevodu osobného motorového vozidla zn. Q. F., evidenčné číslo: Y. XXX G. vo vlastníctve jej matky Q. Y., ktoré je toho času zapísané na žalobcu. Žalobca poprel, že by mu žalovaná týmto spôsobom vrátila pôžičku - potvrdil síce prijatie sumy 3330 EUR, ale uviedol, že sa jednalo o splatenie inej - skoršej pôžičky a poprel, že by so žalovanou dohodli, že na úhradu pôžičky mu matka žalovanej prevedie motorové vozidlo a tiež poprel, že by na uspokojenie svojej pohľadávky zo zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015 prijal od žalovanej motorové vozidlo Q. F.. Čo sa týka tvrdenia žalovanej o výške poskytnutej pôžičky, argumentovala tým, že žalobca jej v skutočnosti poskytol len 11 000 EUR, pričom zmluva o pôžičke je zmluvou reálnou, takže na jej platnosť treba preukázať aj reálne poskytnutie peňažných prostriedkov. Súd súhlasí s argumentáciou žalovanej, pokiaľ tvrdí, že zmluva o pôžičke je zmluvou reálnou, pri ktorej - na rozdiel od zmlúv konsenzuálnych - je potrebné, aby okrem konsenzu zmluvných strán došlo aj k reálnemu úkonu - odovzdaniu druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Súd však považuje za preukázané, že žalobca na základe zmluvy o pôžičke žalovanej skutočne poskytol 17600 EUR, a nie len 11000 EUR, ako tvrdí žalovaná. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015 súd zistil, že v časti „Základné podmienky“, zmluvné strany dohodli výšku pôžičky 17600 EUR a v časti „Predmet zmluvy“, je v bode 1. uvedené, že predmetom tejto zmluvy je poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 17600 EUR (slovom: Sedemnásťtisícšesťsto eur) z titulu pôžičky. V bode 2. tejto časti zmluvné strany potvrdili, že veriteľ odovzdal dlžníčke sumu 17600 EUR pri podpísaní zmluvy v hotovosti. Podľa bodu 3. časti zmluvy, označenej ako „Predmet zmluvy“, sa zmluvné strany dohodli na úroku 10,90% ročne z požičanej sumy. Z bodu 4. časti „Predmet zmluvy“, súd zistil, že v tomto bode dlžníčka potvrdila prevzatie požičanej sumy a zmluvné strany sa dohodli, že dlžníčka bude pôžičku splácať v mesačných splátkach po 256,05 EUR, vždy do 19. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom, nasledujúcim po podpísaní zmluvy. Ďalej dlžníčka a veriteľ dohodli, že v prípade omeškania čo len jednej splátky sa stane splatným celý zostávajúci dlh. Splatnosť úroku z pôžičky dohodli spolu so splátkou samotnej pôžičky. Z obsahu samotnej zmluvy teda súd dospel k záveru, že pokiaľ žalovaná ako dlžníčka opakovane v zmluve o pôžičke potvrdila prevzatie sumy 17 600 EUR v hotovosti pri podpise zmluvy, tak žalobca preukázal, že zmluva o pôžičke je platná a žalovanej poskytol sumu 17600 EUR ako pôžičku. Žalovaná nijako nevysvetlila, z akého dôvodu by žalobcovi podpísala, že jej požičiava 17600 EUR a prevzatie týchto peňažných prostriedkov, hoci by jej v skutočnosti poskytol len 11000 EUR.

11. Žalovaná sa proti žalobe bránila aj tým, že svoj záväzok z pôžičky splnila. Tvrdenia žalovanej o splnení záväzku zo zmluvy o pôžičky súd považuje za protirečivé a nepreukázané. Ako už bolo uvedené, vo vyjadrení k žalobe žalovaná tvrdila, že pôžičku, poskytnutú na základe zmluvy zo dňa 24. 9. 2015 žalobcovi vrátila tak, že sumu 3330 EUR mu vyplatila v hotovosti a zvyšok jej záväzku zanikol prevodom vozidla zn. Q. F., ktoré bolo v tom čase evidované na matku žalovanej Q. Y. ako vlastníčku, na žalobcu. Na pojednávaní dňa 29. 5. 2019 však žalovaná uviedla, že žalobcovi vrátila 3330 EUR, pretože si od neho v roku 2014 požičala na základe ústnej zmluvy túto sumu. Tým potvrdila tvrdenie žalobcu, že pokiaľ mu aj žalovaná peňažné prostriedky v sume 3330 EUR vyplatila, bolo to na inú - skoršiu pôžičku, než tú, ktorú jej poskytol na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015 (strana 3 zápisnice o pojednávaní zo dňa 29. 5. 2019). Na rovnakom pojednávaní však uviedla, že 11000 EUR, ktoré jej žalobca poskytol na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015, mu vrátila zhruba o mesiac v hotovosti, pričom bola prítomná okrem nich dvoch len jej matka (strana 2 zápisnice o pojednávaní zo dňa 29. 5. 2019). Na nasledujúcom pojednávaní dňa 8. 1. 2020 žalovaná prostredníctvom svojho zástupcu opäť tvrdila, že pôžičku na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015 žalobcovi vrátila do mesiaca od jej poskytnutia - už teda neuvádzala nič o tom, že by pôžičku žalobcovi vrátila čo len čiastočne formou prevodu motorového vozidla, pričom súdu zmenu svojho tvrdenia nijako nevysvetlila. Žalobca pritom poprel, že by mu žalovaná vrátila čo len časť pôžičky zo dňa 24. 9. 2015 formou prevodu vlastníctva motorového vozidla zn. Q. F.. Naopak, uviedol, že toto vozidlo zakúpil on za svoje peňažné prostriedky s tým, že ho bude užívať žalovaná, no zaevidoval ho na matku žalovanej z dôvodu, že žalovaná bola v tom čase v evidencii nezamestnaných a v prípade, ak by bol na ňu zapísaný tento automobil, tak by nedostala peňažné dávky od štátu. Napokon sama žalovaná v rámci svojho vyjadrenia na pojednávaní dňa 29. 5. 2015 uviedla, že čo sa týka tohto auta, tak vozidlo Q. F. kúpila za sumu 16300 EUR od X. H., pričom sa so svojou matkou dohodli, že auto bude napísané na ňu, pretože ona v tom čase poberala z úradu práce podporu, resp. dávku, ktorú dostávala z dôvodu, že bola nezamestnaná a túto dávku by nedostala, ak by na ňu bolo evidované také drahé vozidlo. Ona potrebovala peniaze a žalobcovi povedala, že kvôli tomu ide predať auto. On sa jej na to spýtal, že za koľko ho chce predať a ona mu

odpovedala, že za 15000 EUR. Na to žalobca povedal, že tie peniaze jej dá on a ak mu do polroka sumu 15000 EUR nevráti, tak auto bude jeho. Žalovaná uviedla, že vzhľadom na to, že sumu 15000 EUR žalobcovi nevrátila, tak spolu s jej matkou, keďže auto bolo evidované na ňu, išli na dopravný inšpektorát a urobili zmenu evidencie vlastníctva vozidla na žalobcu. Týmto vyjadrením na pojednávaní dňa 29. 5. 2019 žalovaná sama vyvrátila vlastné tvrdenie, že žalobcovi vrátila časť pôžičky, poskytnutej žalobcom na základe zmluvy zo dňa 24. 9. 2015, pretože pokiaľ by aj žalobcovi previedla motorové vozidlo na uspokojenie jeho pohľadávky zo zmluvy o pôžičke, tak nie zo zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015, ale z inej zmluvy o pôžičke, ktorá bola uzatvorená na sumu 15000 EUR, v období pred uzatvorením zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015. Podľa žalovanej jej žalobca požičal 15000 EUR s tým, že ak jej ich do polroka nevráti, tak auto bude jeho, a na preukázanie tohto tvrdenia predložila splnomocnenie pre žalobcu na zmenu evidencie na dopravnom inšpektoráte zo dňa 19. 1. 2015, z čoho súd urobil záver, že pôžička 15000 EUR jej bola žalobcom poskytnutá polroka predtým, čiže v polovici roku 2014. Žalovaná týmto svojím vyjadrením na pojednávaní dňa 29. 5. 2019 vyvrátila aj ďalšie svoje tvrdenie, ktoré uviedla na rovnakom pojednávaní dňa 29. 5. 2019 (strana 2 zápisnice o pojednávaní zo dňa 29. 5. 2019), a to, že so žalobcom okrem zmluvy o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015 neuzatvorila žiadnu inú zmluvu o pôžičke. Súd potom dospel k záveru, že žalovaná si od žalobcu požičala sumu 17600 EUR s úrokom 10,9% ročne a túto pôžičku doteraz nevrátila, preto ju zaviazal, aby žalobcovi zaplatila sumu 17600 EUR na vrátenie pôžičky. Čo sa týka príslušenstva pohľadávky, žalobca si voči žalovanej okrem istiny 17600 EUR uplatnil zaplatenie úroku z omeškania 10,9% ročne zo sumy 768,15 EUR od 20. 12. 2015 do zaplatenia, zo sumy 3072,62 EUR od 20. 12. 2016 do zaplatenia, zo sumy 2816,55 EUR od 20. 10. 2017 do zaplatenia a zo sumy 10942,70 EUR od 20. 11. 2017 do zaplatenia. Výška uplatneného úroku z omeškania 10,9% ročne je zhodná s úrokom za poskytnutie pôžičky podľa zmluvy o pôžičke, ale nejde o totožné pojmy. Úrok z omeškania má povahu sankcie za omeškanie dlžníka s plnením svojho záväzku a úrok je odplátou veriteľovi za poskytnutie peňažnej pôžičky. Pokiaľ si žalobca uplatnil úrok z omeškania, tak jeho výška vyplýva z ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. , ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V zmluve o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015 si sporové strany dohodli, že žalovaná splatí pôžičku v mesačných splátkach po 256,05 EUR, vždy do 19. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom, nasledujúcim po podpísaní zmluvy. Splatnosť prvej splátky teda nastala dňa 19. 10. 2015 a keďže si zmluvné strany dohodli stratu výhody splátok v prípade omeškania čo len jednej splátky, tak súd dospel k záveru, že dňa 20. 10. 2015, čo je deň po splatnosti prvej splátky, ktorú žalovaná neuhradila, sa stala splatnou celá pôžička 17600 EUR. Zmluvná úprava splatnosti pôžičky tak, že splatnosť celého dlhu nastane automaticky bez ďalšieho po omeškaní ktorejkoľvek splátky, má prednosť pred zákonnou úpravou v ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Súd preto žalobcovi okrem istiny 17600 EUR priznal aj úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne, čo je o 5 percentuálnych bodov viac, ako bola základná úroková sadzba ECB, platná ku dňu začiatku omeškania, t.j. ku dňu 20. 10. 2015. Vzhľadom na to, že súd je viazaný žalobou, žalobcovi mohol priznať len úrok z omeškania v ním uplatnenom rozsahu, aj keď dňa 20. 10. 2015 nastalo omeškanie žalovanej so zaplatením celej sumy pôžičky 17600 EUR. Vo zvyšnej časti, v ktorej si žalobca uplatnil úrok z omeškania vo výške nad 5,05% ročne, súd žalobu zamietol.

12. K procesným súvislostiam súd uvádza, že čo sa týka žiadosti žalovanej o odročenie pojednávania dňa 8. 1. 2020, súd jej nevyhovел, o čom žalovanú informoval cestou jej splnomocneného zástupcu dňa 8. 1. 2020. Žalovaná súdu dňa 8. 1. 2020 o 7,18 hod. e-mailovým podaním prostredníctvom svojho zástupcu doručila žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že od 3. 1. 2020 je práceneschopná pre zdravotné problémy. Súd túto žiadosť neakceptoval, pretože podľa § 183 ods. 1 Civilného sporového poriadku pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Podľa § 183 ods. 2 CSP od advokáta možno okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom, vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu.

13. Zo sémantického výkladu oboch citovaných ustanovení § 183 CSP vyplýva, že odročenie pojednávania pre nepriaznivý stav sporovej strany je možné len v prípade, ak strana nie je zastúpená

zástupcom (ináč by bola nadbytočná časť ust. § 183 ods. 2 CSP v znení, že od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu) . Žalovaná na pojednávaní dňa 8. 1. 2020 bola zastúpená splnomocneným zástupcom - advokátom, ktorý bol na pojednávaní prítomný a jeho prostredníctvom mohla v plnej miere uplatňovať svoje procesné práva.

14. Súd zamietol návrh žalovanej na výsluch Q. Y. - matky žalovanej ako svedkyne. Žalovaná tento návrh podala na pojednávaní dňa 8. 1. 2020 a odôvodnila ho tým, že ju navrhuje vypočuť na okolnosti vrátenia pôžičky 17600 EUR, ktorá je predmetom žaloby. Z tohto dôvodu žalovaná navrhla pojednávanie odročiť, pretože účasť Q. Y. na pojednávaní dňa 8. 1. 2020 nezabezpečila, čo odôvodnila tým, že ona predpokladala, že pojednávanie bude odročené, keďže dávala žiadosť o odročenie pojednávania. Súd tento návrh považuje jednak za oneskorený, pretože žalovaná ho mohla urobiť skôr - už v rámci prvého úkonu v konaní - vyjadrení k žalobe, kde tvrdila, že pôžičku, ktorú jej poskytol žalobca, mu vrátila a súd tento návrh považuje aj za nadbytočný, resp. taký, ktorý by nepriniesol súdu žiadny významný poznatok, potrebný na rozhodnutie a to práve vzhľadom na vzájomne si odporujúce tvrdenia žalovanej ohľadne údajného splatenia pôžičky, kde - ako bolo uvedené v bode 11. žalovaná počas konania menila svoje vyjadrenia ohľadne splatenia pôžičky, kde raz tvrdila, že žalobcovi vrátila pôžičku v hotovosti do jedného mesiaca od jej poskytnutia a inokedy tvrdila, že v hotovosti žalobcovi vrátila len sumu 3330 EUR (čo sa však neukázalo byť pravdivé, pretože to bola úhrada na inú pôžičku) a zvyšok mu vrátila formou prevodu motorového vozidla (čo sa tiež ukázalo nepravdivé tvrdenie, pretože sama žalovaná uviedla, že žalovaný jej okrem tejto pôžičky poskytol ešte inú - vo výške 15000 EUR a skôr, než bola uzatvorená zmluva o pôžičke zo dňa 24. 9. 2015 a na uspokojenie tejto skoršej pôžičky naňho žalovaná, resp. jej matka previedla motorového vozidlo). Je potom otáznne, na preukázanie akých tvrdení žalovanej ohľadne splatenia pôžičky by mala byť navrhnutá svedkyňa vypočutá. Žalovaná totiž znáša dôkazné bremeno ohľadne ňou tvrdenej skutočnosti, z ktorých vyvodzuje pre seba priaznivé následky - v danom prípade ohľadne ňou tvrdenej skutočnosti, že pôžička, ktorú jej dňa 24. 9. 2015 poskytol žalobca, bola splatená. Toto dôkazné bremeno zahŕňa povinnosť tvrdenia a povinnosť svoje tvrdenie preukázať dôkazmi. Ohľadne skutočnosti, že pôžička bola splatená, žalovaná nespĺnila povinnosť tvrdenia, pretože súdu ohľadne tejto okolnosti uviedla (bez akéhokoľvek vysvetlenia) odlišné tvrdenia a dokonca také, ktoré priamo vyvracajú jej pôvodné tvrdenie, ktoré uviedla v písomnom vyjadrení k žalobe, že pôžička bola splatená . Súd potom konštatuje, že je nadbytočné pokračovať v dokazovaní skutočnosti, vo vzťahu ku ktorej si sporová strana nespĺnila ani povinnosť tvrdenia, pretože už na základe tej samej skutočnosti (nespĺnenia povinnosti tvrdenia) nemôže splniť (celkovo) dôkaznú povinnosť ohľadne určitej skutočnosti.

15. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že ju nepriznal žiadnej sporovej strane. Každá zo strán mala čiastočný úspech - za úspech žalobcu treba považovať priznanie istiny 17600 EUR s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 768,15 EUR od 20. 12. 2015 do zaplatenia, zo sumy 3072,62 EUR od 20. 12. 2016 do zaplatenia, zo sumy 2816,55 EUR od 20. 10. 2017 do zaplatenia a zo sumy 10942,70 EUR od 20. 11. 2017 do zaplatenia a za jeho neúspech zastavenie konania v časti o určenie vlastníctva k rodinnému domu a zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie úroku z omeškania 5,85% ročne zo sumy 768,15 EUR od 20. 12. 2015 do zaplatenia, zo sumy 3072,62 EUR od 20. 12. 2016 do zaplatenia, zo sumy 2816,55 EUR od 20. 10. 2017 do zaplatenia a zo sumy 10942,70 EUR od 20. 11. 2017 do zaplatenia. Žalobca totiž späťvzatím žaloby v časti o určenie vlastníctva procesne zaviniť zastavenie konania o tejto časti žaloby a preto je povinný nahradiť jeho trov (§ 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Vzhľadom aj na odlišný charakter vecí, ktoré boli prejednávané v spoločnom konaní (určenie vlastníctva a zaplatenie peňažnej sumy), pomer úspechu a neúspechu jednotlivých sporových strán nemožno presne určiť, súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že ju nepriznal žiadnej zo strán.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Námestovo (§ 362 ods. 1C.s.p.). Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde Krajskom súde v Žiline..

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania stanovených v § 127 C.s.p. uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.